

Prædiken til konfirmation, Bededag, fredag d.17.maj
2019 kl. 10.

salmer: 749, 787, evang og præd, 69, tale og
konfirmation, 752,v.4, musik, ”Kære linedanser”,
velsignelse, 29.

evangelium: Johannes 15, 9-12 (i ny oversættelse)
*Ligesom min far har elsket mig, har jeg elsket jer. Hold
fast ved min kærlighed. Det gør I hvis I overholder mine
bud, ligesom jeg har overholdt det min far har sagt, og
holder fast ved hans kærlighed. Jeg siger det her for at
dele min glæde med jer så I også kan blive glade.
Mit bud lyder sådan her: I skal elske hinanden, ligesom
jeg har elsket jer. Amen.*

Hvor er det en dejlig dag i dag! Forår med syrener!

Det er en festdag for jer 8 konfirmander – og for jeres
familier og venner!

I dag vil I nok opleve, at der bliver fortalt en hel del om
dengang, I var små. Og søde! Og der vil også blive sagt
en masse om, hvad vi voksne kunne håbe for jer i
fremtiden, - nu hvor I er store, og mere og mere skal øve
jer i at kunne klare tingene selv.

Og jeg vil også sige noget om fremtiden i dag. Og om
tillid. Om det at have tillid til fremtiden og til hinanden.

Og at have tillid til, at det er kærlighed, der bærer os.

Jeg vil gøre det ved at fortælle lidt om de to store
kunststillinger, vi har set i år, der begge handlede om
fremtiden, - og hvad vi talte om bagefter og hvad I
havde lagt mærke til.

Det er nok ikke tilfældigt, at begge kunststillinger
handlede om fremtiden. For vi er alle sammen optaget

af, hvordan vi kan skabe en bedre fremtid; for alle og for
kloden.

Den ene udstilling så vi på Brandts og den hed: ”Into the
Unknown” - ind i det ukendte. Det var en udstilling om,
hvordan mennesker altid har gjort sig forestillinger om
fremtiden: Vi så ting fra før Jules Verne til Science
Fiction og frem til nu. Der var bøger, tegninger,
modeller af himmelskibe, fortællinger om Mars,
filmklip osv. Og jeg fortalte jer, at profeterne i det
gamle testamente - for over 2500 år siden - også gjorde
sig forestillinger om fremtiden.

Mon mennesker før os var bange? Eller var de fyldt af
optimisme og tillid ? Eller var det en blanding af begge
dele?

Into the unknown, - ind i det ukendte; vi snakkede efter
udstillingen om, at mennesker tit er bange for det, vi
ikke kender, det ukendte. Men vi kan også være
optimistiske, fortrøstningsfulde og modige. Vi kan altså
både skræmmes af det, vi ikke kender, men vi kan også
have håb og tillid. Tillid til det, vi skal. Og håb om det,
vi skal sammen.

Vi er jo med til at skabe fremtiden. Hele tiden. Og lige
nu. Alle sammen. Og vi kender os selv: vi ved, der er
rigtig meget, vi kan og er gode til og kan være sammen
om på en konstruktiv og venlig måde. Men vi kender
også os selv og ved, at vi alle sammen kan fristes til at
tænke på os selv først, - og rage til os og sørge for os
selv. Det er derfor, vi både ser på fremtiden med glæde
og med tillid, men også kan være lidt bange indimellem.

Da vi talte om udstillingens science-fiktions-forestillinger, fra 1960erne, 70'erne og 80'erne, havde I lagt mærke til, at i dem var det den hvide farve og teknik, der dominerede og især, at der kun var raske og yngre mennesker. I science fiction-verdenen var det smukke kvinder med langt, velplejet hår og skaldede, mandige mænd. Alle slanke, ranke og høje. Men der var ingen børn, ingen gamle, ingen svage, ingen syge, ingen handicappede. Ingen blinde og døve. Ingen med 'downs syndrom' eller spastiske lammelser. Ingen demente. Der var ingen natur og heller ingen dyr. I science fiction var det altså forestillinger om en fremtid uden mangfoldighed. Uden træer, uden hav, uden fugle, uden ukrudt. Kun raske, yngre voksne i en teknisk verden, - en ren og syntetisk-hvid verden. Pludselig sagde en af jer: "er det ikke lidt racisistisk?" Og det gav så en samtale om, hvad Jesus siger om mennesker og hvordan vi skal opføre os overfor hinanden og hvordan han selv viste kærlighed. For I kunne historierne om, hvordan det altid var den syge, den blinde, de udsatte eller de undertrykte, han valgte at være sammen med. For at hjælpe dem, ja! - men han bad dem også om husly eller et glas vand. For han vidste, at alle har noget at give. Og I havde altså lagt mærke til, at i mange fremtidsvisioner, var der ikke plads til det; dér var der kun plads til handlekraftige, yngre, raske mennesker. Den anden udstilling, vi så om fremtiden, var i Århus på Aros og den hedder: "Tomorrow is the Question". Den vil jeg også nævne, for den viser en helt anderledes

slags forestillinger om fremtiden. Her har naturen og vores omgivelser en helt anden rolle. Man bliver overvældet af det skønne, for naturens mangfoldighed er i centrum på den udstilling. Vi mennesker er egentlig sat lidt på sidelinjen i de kunstværker. Ikke fordi mennesket ikke har betydning – det viser udstillingen, at vi har i høj grad og også at vi har sat voldsomt store aftryk på jorden og i universet. Men udstillingen sætter alligevel den mangfoldige natur og vores omgivelser i centrum. Ikke for at gøre os bange og sige, at vi kun er nogle, der kan ødelægge. Men de forskellige installationer af kunst viser, hvor stor og hvor rig og hvor mangfoldig jordens liv er. F.eks. papegøjer, der har et sprog sammen eller det rum, hvor man var badet i blomster, for de var overalt, på vægge, gulv og loft. Der er stadig SÅ meget, vi slet ikke ved noget om, så derfor skal vi nok begynde at dæmpe vores aftryk, - altså være mere ydmyge overfor den omverden, vi er sat ind i. Man bliver glad af at se udstillingen om fremtiden på Aros – og f.eks. høre universets lyde, som I lå og gjorde på nogle store puder. Glad, fordi man både får øjnene op for, hvor stor og rig en omverden, vi er en del af. Og glad, fordi man tænker: der er noget, vi kan gøre anderledes. Vi skal begynde at gøre mange ting anderledes. Ikke af skræk for fremtiden, men af glæde over at være en del af verden. Og med tillid til, at vi vil og kan gøre det sammen. På væggene ved trappen hang der billeder af FN's 17 verdensmål, og det første mål er jo 'Afskaf fattigdom';

så sagde en af jer: ”tror du ikke, de har sat det vigtigste først?” Jo. - I har bare øjnene med jer – og tænker. Jeg har fortalt om de her to udstillinger, fordi de handlede om, hvordan vi ser fremtiden. Men især fordi I helt spontant satte det i forbindelse med det, vi har talt om i undervisningen. Af jer selv forbandt I jeres tanker om fremtiden med den kristne tro, - med håb, med tillid og med næstekærlighed. Og det synes jeg, jeres familier og venner skulle vide i dag og have del i. At I er ikke bange og I tør forestille jer en fremtid, hvor alle har en plads. De store ord om guds kærlighed til mennesker og vores kærlighed til hinanden blev pludselig meget konkrete, fordi I tænkte det med i jeres tanker om fremtiden.

(Sådan oplevede vi det også, da I skrev jeres tanker om hvad krig gør og hvad fred er til en gudstjeneste eller da I skrev, hvad I kunne ønske som velsignelse over et hjem.)

Den kristne tro - med tillid, med håb og med kærlighed - er vendt mod fremtiden.

Det kan godt være, at nogle tror, at det med kristendom kun er noget, der skete engang, ”i gamle dage” eller ”da folk ikke var klogere”, og at det kun handler om noget, som nogen engang mente og sagde. Eller at kristendom er det samme som at bevare det bestående. Og at kristne værdier er det samme som traditioner.

Den grøft kan alle falde i.

Men det sjove er bare, at den kristne tro i sit indhold altid er vendt mod fremtiden. For den handler om, hvordan vi håber, hvad vi har tillid til og hvordan vi så

lever det. Både når der er medgang og modgang. Alt det, vi gør og siger og tror og er for hinanden nu, det skaber jo fremtiden.

Derfor er vores tro og liv fremtidsvendt. Og et af de kendetegn vi sætter på gud, er, at gud siger:

”Se, jeg gør alting nyt!”

Engang da jeg spurgte jer, hvordan I synes, man kunne sige, hvad gud er, altså hvilke billeder, vi har af gud, så sagde I blandt andet: ’ånd’, ’vor far i himlen’, ’god energi i luften’, ’Jesus’ OG : ”én, der hjælper alle og skaber en fremtid.”

En, der hjælper alle og skaber en fremtid.

Sikken en tillid, at gå ud i livet med!

Jeg vil nu slutte ved at læse det lille stykke fra Johannes evangeliet igen, -om tilliden til, at det er kærlighed der bærer os.

Jesus siger: Ligesom min far har elsket mig, har jeg elsket jer. Hold fast ved min kærlighed. Det gør I hvis I overholder mine bud, ligesom jeg har overholdt det min far har sagt, og holder fast ved hans kærlighed. Jeg siger det her for at dele min glæde med jer så I også kan blive glade.

Mit bud lyder sådan her: I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer. Amen.